

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2018. április 26. *

„Előzetes döntéshozatal – A nagy kereskedelmi létesítményekre kivetett regionális adó –
Letelepedés szabadsága – Környezetvédelem és területrendezés – Állami támogatás –
Szelektív intézkedés – A Bizottságnak a panasszal kapcsolatos eljárás megszüntetéséről tájékoztató
levele – Létező támogatás”

A C-233/16. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság, Spanyolország) a Bírósághoz 2016. április 25-én érkezett, 2016. március 10-i határozatával terjesztett elő

az **Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)**

és

a **Generalitat de Catalunya** között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta tanácselnök, C.G. Fernlund, J.-C. Bonichot (előadó), A. Arabadjiev és E. Regan bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: L. Carrasco Marco tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2017. július 6-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- az Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) képviseletében J. Pérez-Bustamante Köster és F. Löwhagen abogados, valamint J. M. Villasante García procurador,
- a Generalitat de Catalunya képviseletében R. Revilla Ariet és R. Riu Fortuny letrados, valamint F. Velasco Muñoz Cuellar procurador,
- az Európai Bizottság képviseletében N. Gossement, P. Němečková és G. Luengo, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2017. november 9-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 49. cikknek, az EUMSZ 54. cikknek, valamint az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) és a Generalitat de Catalunya (Katalónia regionális kormánya, Spanyolország) között azon adó jogszerűségével kapcsolatban folyamatban lévő eljárásban nyújtották be, amelyet a Katalónia autonóm közösségben található nagy kereskedelmi létesítményekre vetettek ki.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 Az EK-Szerződés 93. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL 1999. L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.) 1. cikkének b) és d) pontja a következőképpen rendelkezik:

„E rendelet alkalmazásában:

[...]

b) a »létező támogatás«:

[...]

- ii. engedélyezett támogatás, azaz olyan támogatási programok és egyedi támogatások, amelyeket a Bizottság vagy a Tanács engedélyezett;

[...]

- iv. olyan támogatás, amely létező támogatásnak tekintendő a 15. cikk szerint;
- v. olyan támogatás, amelyet létező támogatásnak kell tekinteni, mert megállapítható, hogy a hatálybalépése idején nem minősült támogatásnak, és ezt követően – a közös piac fejlődésének eredményeként és anélkül, hogy a tagállam módosította volna – vált támogatássá. Egyes intézkedéseknek egy tevékenység közösségi jog általi liberalizálását követő támogatássá válása során az ilyen intézkedések a liberalizációra megállapított időpontot követően már nem minősülnek támogatásnak [helyesen: létező támogatásnak];

[...]

- d) a »támogatási program«: olyan jogi aktus, amely alapján – anélkül, hogy további végrehajtási intézkedésre volna szükség – egyedi támogatásokat lehet megítélni azon vállalkozások számára, amelyeket a jogi aktusban általános vagy elvont módon jelöltek meg, illetve olyan jogi aktus, amelynek alapján a meghatározott projekthez nem kapcsolódó támogatást egy vagy több vállalkozásnak lehet megítélni határozatlan időre és/vagy meghatározatlan összegben.”

- 4 A 659/1999 rendelet 15. cikke kimondja:

„(1) A Bizottság támogatás-visszatéríttetésre vonatkozó hatásköre tízéves jogvesztő határidőn belül érvényesíthető.

(2) A jogvesztő határidő azon a napon kezdődik, amikor a jogellenes támogatást a kedvezményezettnek egyedi támogatás formájában vagy támogatási program részét képező támogatás formájában nyújtják [helyesen: odaítélik]. A Bizottság vagy a Bizottság kérésére eljáró tagállam jogellenes támogatással kapcsolatos intézkedései megszakítják a jogvesztő határidőt. A jogvesztő határidő minden megszakítástól számítva újra indul. A jogvesztő határidőt fel kell függeszteni [helyesen: nyugszik], amíg a Bizottság határozata az [Európai Unió] Bírósága előtt függőben lévő eljárás alá tartozik [helyesen: folyamatban lévő eljárás tárgyát képezi].

(3) Minden támogatást, amellyel kapcsolatban a jogvesztő határidő lejárt, létező támogatásnak kell tekinteni.”

- 5 A fent említett rendelkezéseket azonos szöveggel átvette az Európai Unió működéséről szóló szerződés 108. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. július 13-i (EU) 2015/1589 tanácsi rendelet (HL 2015. L 248., 9. o.).

A spanyol jogi háttér

- 6 A 2000. december 29-i Ley 16/2000 del Parlamento de Cataluña, del impuesto sobre grandes establecimientos comerciales (a katalán parlament 16/2000. sz. törvénye a nagy kereskedelmi létesítményekre kivetett adóról; a DOGC 2000. december 30-i 3295. száma és a BOE 2001. január 23-i 20. száma; a továbbiakban: 16/2000. sz. törvény) vezette be Katalónia autonóm közösségben a nagy kereskedelmi létesítményekre kivetett adót (a továbbiakban: IGEC).
- 7 A 16/2000. sz. törvény 2. cikke kifejti, hogy ezen adó a nagy kereskedelmi létesítmények kivételes gazdasági kapacitását terheli, amely létesítmények a nagy eladóterükből adódóan erőfőlnyhez juthatnak, és negatív hatásokat fejthetnek ki a területre és a környezetre, amely hatások költségeit e létesítmények nem viselik.
- 8 E törvény 3. cikke az IGEC-ből származó bevételeket Katalónia városi kereskedelmi szerkezetének modernizálását célzó intézkedésekre, valamint a nagy kereskedelmi létesítmények létrehozása által érintett területeken megvalósítandó cselekvési tervekre fordítják.
- 9 Az említett törvény 4. cikke kimondja, hogy az IGEC-re vonatkozó adófizetési kötelezettség alapja a 2500 m²-t vagy azt meghaladó eladóterű, önálló nagy kiskereskedelmi létesítmények üzemeltetése.
- 10 A 16/2000. sz. törvény 5. cikke értelmében ezen adó alól mentesülnek azon önálló nagy kereskedelmi létesítmények, amelyek kertészeti termékek, járművek, építőanyagok, gépek, valamint ipari alapanyagok forgalmazásával foglalkoznak.
- 11 E törvény 6. cikke kimondja, hogy az IGEC adóalanyai az önálló nagy kereskedelmi létesítmények tulajdonosaként bejegyzett természetes vagy jogi személyek, függetlenül attól, hogy nagy kollektív kereskedelmi létesítményen belül helyezkednek-e el, vagy sem.
- 12 Az említett törvény 8. cikke az elsősorban bútorok, szaniterek, nyílászárók értékesítésével foglalkozó kereskedelmi létesítmények, valamint a barkácsáruházak esetében az adóalapot 60%-kal csökkenti.
- 13 Ugyanezen törvény 11. cikke rendelkezik az adó kiszámításának szabályairól, amelyek figyelembe veszik többek között a létesítmény helye szerinti település lakosainak számát.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 14 A 16/2000. sz. törvény Katalónia autonóm közösség egész területén regionális adót vetett ki a nagy kereskedelmi létesítményekre azzal a céllal, hogy az ilyen létesítmények által okozott területi és környezeti hatásokat ellensúlyozza. Katalónia regionális kormánya ezen adót a 2001. december 24-i decreto 342/2001 por el que se aprueba el Reglamento del impuesto sobre grandes establecimientos comerciales (a nagy kereskedelmi létesítményekre kivetett adóra vonatkozó rendelet jóváhagyásáról szóló 342/2001. sz. rendelet, a DOGC 2001. december 28-i 3542. száma) útján hajtotta végre.
- 15 2002-ben az ANGED – a nagy kereskedelmi vállalkozások országos szövetsége – e rendelet megsemmisítése érdekében keresetet nyújtott be a Tribunal Superior de Justicia de Cataluña-hoz (Katalónia felsőbírósága, Spanyolország) azzal az indokkal, hogy az összeegyeztethetetlen mind a letelepedés szabadságával, mind pedig az állami támogatásokra vonatkozó joggal. E bíróság felfüggesztette a határozathozatalt mindaddig, amíg a Tribunal Constitucional (alkotmánybíróság, Spanyolország) a spanyol kormány által ugyanezen jogszabállyal szemben hozzá benyújtott keresetről nem határozott. Azt követően, hogy a Tribunal Constitucional (alkotmánybíróság) a keresetet 2012. június 5-én hozott ítéletében elutasította, a Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Katalónia felsőbírósága) is elutasította az ANGED által benyújtott keresetet. Az ANGED ezt követően az elutasító ítélettel szemben felülvizsgálat kérelmet nyújtott be a Tribunal Supremo-hoz (legfelsőbb bíróság, Spanyolország).
- 16 Az ANGED az IGEC intézményével és annak állítólagos állami támogatás jellegével kapcsolatban emellett panasszal fordult a Bizottsághoz is. A spanyol hatóságoknak címzett felvilágosítás iránti kérelmet követően a Bizottság 2003. október 2-i levelében arról tájékoztatta e hatóságokat, hogy a vizsgálatát lezárta, és a panasszal kapcsolatos eljárást megszüntette. Azt követően ugyanis, hogy az EK 87. cikk (1) bekezdésére tekintettel megvizsgálta az IGEC jellemzőit, arra a megállapításra jutott, hogy ezen adó megfelel a támogatásokra vonatkozó jognak, mivel az abból eredő bevételeket nem fordítják kereskedelmi vállalkozások vagy bizonyos tevékenységi ágazat támogatására.
- 17 Azt követően azonban, hogy az ANGED 2013-ban újból panasszal élt, a Bizottság 2014. november 28-i levelében arról tájékoztatta a spanyol hatóságokat, hogy az IGEC rendszerének újbóli előzetes értékelése alapján nem zárható ki, hogy a kisméretű kereskedelmi létesítmények és bizonyos szaküzletek részére nyújtott mentesség jogellenes állami támogatásnak tekinthető, és hogy indokolt lenne az, hogy a Spanyol Királyság ezen adót eltörölje vagy módosítsa.
- 18 E körülmények között a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 49. cikket és az EUMSZ 54. cikket, hogy azokkal ellentétes egy olyan regionális adó létezése, amelyet a 2500 m² vagy azt meghaladó eladóterű, önálló nagy kereskedelmi létesítmények üzemeltetésére vetnek ki az e régió területére, környezetére és városi kereskedelmi szerkezetére gyakorolt hatásukra hivatkozva, amely azonban jogilag ezen kereskedelmi létesítmények valós elhelyezkedésétől függetlenül kerül alkalmazásra, legyenek azok akár a kiépült városi övezeten belül vagy azon kívül, és az esetek többségében gyakorlatilag más tagállamok vállalkozásaira vonatkozik, figyelembe véve, hogy:
- a) nem érinti a több, egyenként 2500 m² alatti eladóterű kereskedelmi létesítménnyel rendelkező kereskedőket, bármennyi is legyen létesítményeik eladótereinek összege;
 - b) mentesíti a nagy kollektív kereskedelmi létesítményeket;
 - c) mentességet ad a kertészeti termékeket, járműveket, építőanyagokat, gépeket és ipari alapanyagokat forgalmazó önálló kereskedelmi létesítményeknek, és
 - d) az elsősorban bútorok, szaniterek, nyílászárók értékesítésével foglalkozó létesítményekre, valamint a barkácsáruházakra vonatkozóan csupán az adóalap 40%-a után fizetendő adót állapít meg?

- 2) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdését, hogy az említett rendelkezés értelmében tiltott állami támogatásnak minősül:
- a) a 2500 m² alatti eladóterű önálló kereskedelmi létesítmények, a kollektív kereskedelmi létesítmények, valamint a kertészeti termékeket, járműveket, építőanyagokat, gépeket és ipari alapanyagokat értékesítő önálló kereskedelmi létesítmények IGEC alóli teljes mentessége, és
 - b) az elsősorban bútorok, szaniterak és nyílászárók értékesítésével foglalkozó önálló kereskedelmi létesítmények, valamint a barkácsáruházak IGEC alóli részleges mentessége?
- 3) Amennyiben az említett, IGEC alóli teljes vagy részleges mentességek az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősülnek, milyen időbeli hatálya van e döntésnek, figyelembe véve [...] a [2003. október 2-i bizottsági levél] tényét és tartalmát [...]?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az elfogadhatóságról

- 19 Katalónia regionális kormánya azzal az indokkal vitatja az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságát, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem kellően indokolt, és nem mutatja be részletesen az alapügy ténybeli és jogi keretét.
- 20 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat azonban minden olyan ténybeli és jogi elemet tartalmaz, amely szükséges ahhoz, hogy a Bíróság a feltett különböző kérdésekkel kapcsolatban hasznos válaszokat adhasson a kérdést előterjesztő bíróságnak.
- 21 Katalónia regionális kormánya továbbá azzal érvel, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a letelepedés szabadságára vonatkozó részében elfogadhatatlan, mivel az alapügyben szóban forgó helyzet tisztán belső helyzet.
- 22 Amint azonban a főtanácsnok az indítványának 21. pontjában megállapította, mivel a kérdést előterjesztő bírósághoz olyan rendelkezések megsemmisítése iránti keresetet nyújtottak be, amelyek nemcsak a saját állampolgárokra, hanem a többi tagállam állampolgáira is alkalmazandók, a kérdést előterjesztő bíróság által a jelen ítélet nyomán meghozandó határozat joghatásai a többi tagállam állampolgáira is kiterjednek, és ez indokolja azt, hogy a Bíróság annak ellenére is megválaszolja a Szerződés rendelkezéseivel kapcsolatosan elé terjesztett kérdéseket, hogy az alapeljárás minden eleme egyetlen tagállamhoz kötődik (lásd ebben az értelemben: 2013. május 8-i Libert és társai ítélet, C-197/11 és C-203/11, EU:C:2013:288, 35. pont; 2016. november 15-i Ullens de Schooten ítélet, C-268/15, EU:C:2016:874, 51. pont).
- 23 A Katalónia regionális kormánya által felhozott, arra alapított elfogadhatatlansági kifogást illetően, hogy az alapügyben szóban forgó intézkedésekhez hasonló intézkedések – figyelemmel a kiskereskedelmi tevékenység helyi jellegére – nem érintik a tagállamok közötti kereskedelmet, és nem torzítják a versenyt, elegendő megállapítani azt, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének értelmezésével kapcsolatos kérdésről van szó, amely nem eredményezheti ez előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatatlanságát.
- 24 Az eljárás során Katalónia regionális kormánya azzal is érvelt, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet elfogadhatatlannak kell tekinteni, mivel az alapügy a 16/2000. sz. törvény módosítását követően okafogyottá volt.

- 25 A kérdést előterjesztő bíróság azonban a Bírósághoz 2017. június 7-én érkezett, 2017. június 1-jei levelében arról tájékoztatta a Bíróságot, hogy álláspontja szerint az alapügy a szóban forgó jogszabály módosítása ellenére nem vált okafigyottá. E bíróság ezenkívül fenntartotta az előzetes döntéshozatal iránti kérelmét.
- 26 Végül rá kell mutatni arra, hogy noha az adómentességnek az állami támogatásokra vonatkozó jogra tekintettel való jogellenessége nem érinti magának az adónak a jogszerűségét, és ezért az adóalanyok nem hivatkozhatnak ilyen jogellenességre azért, hogy kivonják magukat ezen adó megfizetése alól (2005. október 27-i *Distribution Casino France* és társai ítélet, C-266/04–C-270/04, C-276/04 és C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657, 44. pont), az alapügy nem egy, a vitatott adó alóli mentesítés iránti kérelemre, hanem az ezen adóra vonatkozó szabályoknak az uniós jogra tekintettel való jogszerűségére vonatkozik. Egyáltalán nem nyilvánvaló tehát, hogy a második és a harmadik kérdéshez nem fűződne valódi érdek a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő jogvita eldöntése érdekében (lásd analógia útján: 2006. június 15-i *Air Liquide Industries Belgium* ítélet, C-393/04 és C-41/05, EU:C:2006:403, 25. pont).
- 27 Következésképpen az előzetes döntéshozatal iránti kérelem teljes egészében elfogadható.

Az ügy érdeméről

Az első kérdésről

- 28 A kérdést előterjesztő bíróság első kérdésével lényegében azt kérdezi, hogy az EUMSZ 49. és EUMSZ 54. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes a nagy kereskedelmi létesítményekre kivetett olyan adó, mint amelyről az alapügyben szó van.
- 29 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a letelepedés szabadságának célja az, hogy a letelepedés tagállamában más tagállamok állampolgárai és az EUMSZ 54. cikkben említett társaságok számára biztosítsa a nemzeti bánásmódot, és a társaságokat illetően megtilt minden, székhelyen alapuló hátrányos megkülönböztetést (lásd különösen: 2006. december 12-i *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation* ítélet, C-374/04, EU:C:2006:773, 43. pont; 2006. december 14-i *Denkavit International* és *Denkavit France* ítélet, C-170/05, EU:C:2006:783, 22. pont).
- 30 E tekintetben nemcsak a társaságok székhelye alapján történő nyílt hátrányos megkülönböztetés tiltott, hanem az ilyen megkülönböztetés olyan rejtett formái is, amelyek egyéb elhatárolási szempontok alkalmazása révén ténylegesen ugyanahhoz az eredményhez vezetnek (2014. február 5-i *Hervis Sport- és Divatkereskedelmi* ítélet, C-385/12, EU:C:2014:47, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 31 Egyébiránt az EUMSZ 49. és EUMSZ 54. cikk által tiltott, a társaságok székhelye alapján történő közvetett hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan kötelező adó, amely látszólag objektív elhatárolási szemponton alapul, de a jellemzőire tekintettel az esetek többségében hátrányosan érinti a más tagállamokban székhellyel rendelkező társaságokat, amelyek az adót kivető tagállamban székhellyel rendelkező társaságokkal összehasonlítható helyzetben vannak (lásd ebben az értelemben: 2014. február 5-i *Hervis Sport- és Divatkereskedelmi* ítélet, C-385/12, EU:C:2014:47, 37–41. pont).
- 32 Az alapügyben szóban forgó jogszabály a létesítmény eladótere szerinti kritériumot állít fel, amely semmilyen közvetlen hátrányos megkülönböztetést nem jelent.
- 33 A Bírósághoz benyújtott információkból sem tűnik ki, hogy e kritérium az esetek többségében hátrányosan érintené más tagállamok állampolgárait vagy a más tagállamokban székhellyel rendelkező társaságokat.

- 34 Közelebbről sem a Bizottság által a spanyol hatóságoknak 2004. július 7-én megküldött, az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban idézett levélben foglalt adatok, amelyekből kitűnik, hogy a többi tagállam vállalkozásai által használt terület 61,5%-át teszi ki az IGEC hatálya alá tartozó, több mint 2500 m² eladóterű vállalkozások által használt területnek, sem az ANGED által az írásbeli észrevételeiben szolgáltatott adatok, amelyekből kitűnik többek között, hogy a többi tagállam nagy kereskedelmi létesítményei az IGEC által jelentett adóteher 52%-át viselik, különösen e százalékos mértékekre figyelemmel nem elegendők egy ilyen állítás alátámasztására.
- 35 Következésképpen az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 49. és EUMSZ 54. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes a nagy kereskedelmi létesítményekre kivetett olyan adó, mint amelyről az alapügyben szó van.

A második kérdésről

- 36 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősül-e az olyan adó, mint amelyről az alapügyben szó van, amelyet a nagy kereskedelmi létesítményekre vetnek ki lényegében azok eladótere alapján, mivel az adó alól mentesülnek a 2500 m² alatti eladóterű létesítmények, valamint a kertészeti termékeket, járműveket, építőanyagokat, gépeket és ipari alapanyagokat értékesítő létesítmények, és mivel a bútorok, szaniterak és nyílászárók értékesítésével foglalkozó létesítmények, valamint a barkácsáruházak az adóalap 60%-os csökkentésében részesülnek.
- 37 Ahhoz, hogy valamely nemzeti intézkedés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „állami támogatásnak” minősüljön, valamennyi alábbi feltétel teljesülése szükséges. Először is állami, vagy állami forrásból történő beavatkozásnak kell történnie. Másodszor e beavatkozásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet. Harmadszor a kedvezményezettje számára szelektív előnyt kell biztosítania. Negyedszer torzítania kell a versenyt, vagy azzal kell fenyegetnie (lásd különösen: 2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 53. pont).
- 38 Ami az előny szelektivitására vonatkozó feltételt illeti, amelyre különösen hivatkoztak a Bíróság előtt, az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy e feltétel értékelése során azt kell meghatározni, hogy az adott jogi szabályozás keretén belül a szóban forgó nemzeti intézkedés alkalmas-e arra, hogy „bizonyos vállalkozások[at] vagy bizonyos áruk termelés[ét]” előnyben részesítse olyan vállalkozásokkal és áruk termelésével szemben, amelyek e szabályozás céljára tekintettel összehasonlítható ténybeli és jogi helyzetben vannak, és amelyek ily módon – lényegében „hátrányosan megkülönböztetőnek” minősíthető – eltérő bánásmódban részesülnek (lásd különösen: 2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 39 Különösen az adókedvezményt biztosító nemzeti intézkedéseket illetően emlékeztetni kell arra, hogy az ilyen jellegű intézkedés, amely ugyan nem jár együtt állami források átruházásával, de a kedvezményezetteket a többi adóalanynál kedvezőbb helyzetbe hozza, a kedvezményezettek számára szelektív előnyt biztosíthat, és ennél fogva az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősül. A valamennyi gazdasági szereplőre megkülönböztetés nélkül alkalmazandó, általános intézkedésből eredő adókedvezmény azonban nem minősül e rendelkezés értelmében vett ilyen támogatásnak (2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 56. pont).
- 40 E tekintetben ahhoz, hogy valamely adóintézkedést „szelektívnek” lehessen minősíteni, először is azonosítani kell az érintett tagállamban alkalmazandó általános vagy „normál” adórendszert, ezt követően pedig bizonyítani kell, hogy a vizsgált adóintézkedés eltér az említett általános rendszertől, mivel különbséget tesz az ezen általános rendszer által kitűzött célra tekintettel összehasonlítható

ténybeli és jogi helyzetben lévő gazdasági szereplők között (lásd különösen: 2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 41 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy a valamely intézkedés szelektivitásának értékelésekor referenciaként szolgáló jogi keretet nem kell szükségképpen az érintett tagállam területi korlátain belül meghatározni, hanem e keret azon terület jogi kerete is lehet, amely területen valamely regionális vagy helyi hatóság az alkotmány vagy törvény által ráruházott hatáskörét gyakorolja. Erről van szó akkor, ha e testület *de jure* és *de facto* olyan jogállással rendelkezik, amely a tagállam központi kormányával szemben kellő autonómiát biztosít számára ahhoz, hogy az általa elfogadott intézkedések révén ez a testület, nem pedig a központi kormány játszik meghatározó szerepet azon politikai és gazdasági környezet kialakításában, amelyben a vállalkozások működnek (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 11-i Union General de Trabajadores de La Rioja [UGT-Rioja] és társai ítélet, C-428/06–C-434/06, EU:C:2008:488, 47–50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 42 Nem minősül azonban az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak egy olyan intézkedés, amely különbséget tesz a szóban forgó jogrendszer által kitűzött célra tekintettel összehasonlítható ténybeli és jogi helyzetben lévő vállalkozások között, és ezért *a priori* szelektív jellegű, amennyiben az érintett tagállam bizonyítani tudja, hogy e megkülönböztetés igazolt, mivel az az intézkedést magában foglaló rendszer jellegéből vagy felépítéséből ered (2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 43 Az általános adórendszer alkalmazása alóli kivételt előíró intézkedést akkor lehet az adórendszer jellegére és általános felépítésére hivatkozással igazolni, ha az érintett tagállam bizonyítani tudja, hogy ezen intézkedés az adórendszere alapelveinek vagy vezérlő elveinek közvetlen következménye. E tekintetben különbséget kell tenni egyrészt az adott adórendszer – azon kívül álló – céljai, másrészt a magában az adórendszerben rejlő mechanizmusok között, amelyek e célok eléréséhez szükségesek (2006. szeptember 6-i Portugália kontra Bizottság ítélet, C-88/03, EU:C:2006:511, 81. pont).
- 44 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy jóllehet valamely adóintézkedés szelektivitásának bizonyítása céljából nem mindig szükséges, hogy az valamely általánosnak tekintett adórendszerhez képest eltérést engedő jelleggel bírjon, az a körülmény, hogy e jelleggel rendelkezik, e célból mindenképpen releváns akkor, ha az következik belőle, hogy gazdasági szereplők két kategóriája különböztethető meg, és képezi *a priori* eltérő bánásmód tárgyát, azaz egyrészt azok, akik az eltérést engedő intézkedés hatálya alá tartoznak, másrészt azok, akikre továbbra is az általános adórendszer alkalmazandó, noha e két kategória az említett rendszer által kitűzött célra tekintettel összehasonlítható helyzetben van (2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 45 Az alapügyben szóban forgó jogszabályt illetően először is rá kell mutatni arra, hogy a Bíróság előtt nem képezte vita tárgyát, hogy a területi referenciakeretnek Katalónia autonóm közösség területének kell lennie.
- 46 Továbbá, noha az eladóterületre vonatkozó adózási kritérium nem olyan kritérium, amely formálisan eltérne egy adott jogi referenciakerettől, e kritérium azzal a hatással jár, hogy kizárja ezen adó hatálya alól a 2500 m² alatti eladóterű kereskedelmi létesítményeket. Így az IGEC nem különböztethető meg egy olyan regionális adótól, amelynek hatálya alá azok a kereskedelmi létesítmények tartoznak, amelyek eladótere túllép egy bizonyos küszöböt.
- 47 Márpedig az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése az állami beavatkozásokat hatásaik alapján, az alkalmazott módszerektől függetlenül határozza meg (2008. december 22-i British Aggregates Association ítélet, C-487/06 P, EU:C:2008:757, 89. pont).

- 48 Ennélfogva nem lehet *a priori* kizárni, hogy egy ilyen kritérium gyakorlatilag lehetővé teszi „bizonyos vállalkozásoknak vagy bizonyos áruk termelésének” előnyben részesítését az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében, azáltal hogy enyhíti terheiket azon más vállalkozások terheihez képest, amelyek az alapügyben szóban forgó adónak alá vannak vetve.
- 49 Ebben az összefüggésben következésképpen meg kell vizsgálni, hogy az ezen adó hatálya alól ily módon kizárt kereskedelmi létesítmények az annak hatálya alá tartozó létesítményekkel összehasonlítható helyzetben vannak-e, vagy sem.
- 50 Ezen elemzés keretében figyelembe kell venni, hogy erre vonatkozó uniós szabályozás hiányában a tagállamok vagy az adójogi autonómiával rendelkező, az állami szintnél alacsonyabb szintet képviselő jogalanyok adóztatási hatáskörébe tartozik az adóalap meghatározása, és az adóteher különböző termelési tényezők és különböző gazdasági ágazatok közötti megosztása (2011. november 15-i Bizottság és Spanyolország kontra Government of Gibraltar és Egyesült Királyság ítélet, C-106/09 P és C-107/09 P, EU:C:2011:732, 97. pont).
- 51 Amint ugyanis a Bizottság az Európai Unió működéséről szóló szerződés 107. cikkének (1) bekezdésében említett állami támogatás fogalmáról szóló közleményének (HL 2016. C 262., 1. o.) 156. pontjában emlékeztet, „[a] tagállamok szabadon dönthetnek az általuk legmegfelelőbbnek ítélt gazdaságpolitikáról, és különösen jogukban áll az adóterheket belátásuk szerint megosztani az egyes termelési tényezők között [...] az uniós jog[ot] [tisztelőben tartva]”.
- 52 Az alapügyben szóban forgó adót illetően a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információkból kitűnik, hogy az említett adó célja a környezetvédelemhez és a területrendezéshez való hozzájárulás. Ezen adó hivatott ugyanis korrigálni és kompenzálni az e nagy kereskedelmi létesítmények tevékenysége által – különösen az általuk generált forgalomból eredően – a környezetre és a területre gyakorolt hatásokat oly módon, hogy e létesítmények kötelesek hozzájárulni a környezetvédelmi cselekvési tervek finanszírozásához és az infrastruktúra javításához.
- 53 E tekintetben nem vitatható, hogy a kereskedelmi létesítmények környezeti hatása nagymértékben függ e létesítmények méretétől. Minél nagyobb ugyanis az eladótér, annál nagyobb a vevőforgalom, ami nagyobb környezetszennyezésben nyilvánul meg. Ebből következik, hogy az eladótérre vonatkozó küszöbre alapított olyan kritérium, mint amelyet az alapügyben szóban forgó nemzeti jogszabály vesz figyelembe annak érdekében, hogy különbséget tegyen a vállalkozások között aszerint, hogy az általuk a környezetre gyakorolt hatás nagyobb vagy kisebb, a követett célkitűzésekkel koherens.
- 54 Nyilvánvaló továbbá, hogy az ilyen létesítmények létrehozása a területrendezési politika szempontjából különös kihívást jelent e létesítmények elhelyezkedésétől függetlenül (lásd analógia útján: 2011. március 24-i Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-400/08, EU:C:2011:172, 80. pont).
- 55 E körülmények között az adóalanyiságnak az eladótérre alapított olyan kritériuma, mint amelyről az alapügyben szó van, a létesítmények olyan kategóriái közötti különbségtételhez vezet, amelyek az e kritériumot megállapító jogszabály által követett célkitűzésekre tekintettel nincsenek összehasonlítható helyzetben.
- 56 Ennélfogva nem tekinthető úgy, hogy a 2500 m² alatti eladótérű kereskedelmi létesítmények adómentessége szelektív előnyt nyújtana e létesítményeknek, és ennél fogva nem minősülhet az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak.
- 57 A kérdést előterjesztő bíróságnak az alapügyben szóban forgó adó többi jellemzőjével kapcsolatban is kérdései vannak. E bíróságban felmerült a kérdés, hogy az, hogy ezen adó alól teljes mértékben mentesülnek a kollektív kereskedelmi létesítmények, valamint a kertészeti termékeket, járműveket, építőanyagokat, gépeket és ipari alapanyagokat értékesítő önálló kereskedelmi létesítmények, továbbá

az, hogy a bútorok, szaniterek és nyílászárók értékesítésével foglalkozó létesítmények, valamint a barkácsáruházak az adóalap 60%-os csökkentésében részesülnek, e létesítmények javára nyújtott előnynek minősül-e.

- 58 Először is rá kell mutatni arra, hogy ezen intézkedések az e különös adó által alkotott referenciakerettől való eltérést jelentenek.
- 59 Továbbá Katalónia regionális kormánya az írásbeli észrevételeiben azzal érvel, hogy az érintett kereskedelmi létesítmények tevékenységei jellegüknél fogva jelentős eladóteret igényelnek anélkül, hogy az ilyen eladóterek célja az lenne, hogy több fogyasztót vonzzanak, és anélkül, hogy növelnék az azon vevők által jelentett forgalmat, akik saját tulajdonú járművel közelítik meg e létesítményeket. Így e tevékenységek kevésbé károsak a környezet és a területrendezés szempontjából, mint a szóban forgó adó hatálya alá tartozó létesítmények tevékenységei.
- 60 E körülmény alkalmas lehet arra, hogy igazolja az alapügyben vitatott jogszabály által tett megkülönböztetést, amely ennél fogva nem járna az érintett kereskedelmi létesítmények javára nyújtott szelektív előnnyel. A kérdést előterjesztő bíróság feladata azonban annak vizsgálata, hogy valóban arról van-e szó.
- 61 Végül az adójogi megkülönböztetésnek a kereskedelmi létesítmény önálló jellegével kapcsolatos kritériumát illetően, amely kritérium alapján az IGEC alól mentesülnek a nagy kollektív kereskedelmi létesítmények, e kritérium viszont azon létesítmények két kategóriája közötti különbségtételhez vezet, amelyek az alapügyben szóban forgó jogszabály által követett környezetvédelmi és területrendezési célkitűzésekre tekintettel objektíve összehasonlítható helyzetben vannak. Következésképpen az e nagy kollektív kereskedelmi létesítmények adó alóli mentessége szelektív jellegű, és ennél fogva állami támogatásnak minősülhet, amennyiben az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésében foglalt többi feltétel teljesül.
- 62 E tekintetben megállapítható, hogy egy ilyen intézkedést e rendelkezés értelmében állami forrásokból finanszíroznak, és az intézkedés betudható az államnak.
- 63 Ezenkívül a Katalónia regionális kormányának írásbeli észrevételeiben foglalt állítással ellentétben egy ilyen intézkedés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében érintheti továbbá a kereskedelmet, és torzíthatja a versenyt, vagy azzal fenyegethet.
- 64 Az állandó ítélkezési gyakorlatból ugyanis az következik, hogy ahhoz, hogy valamely intézkedést „állami támogatásnak” lehessen minősíteni, nem kell bizonyítani, hogy a támogatásnak tényleges hatása van a tagállamok közötti kereskedelemre, és hogy a verseny ténylegesen torzult, hanem csak azt kell megvizsgálni, hogy e támogatás képes-e hatást gyakorolni e kereskedelemre, és torzítani a versenyt (lásd különösen: 2017. június 27-i Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania ítélet, C-74/16, EU:C:2017:496, 78. pont).
- 65 Különösen, ha a tagállam által nyújtott támogatás megerősíti bizonyos vállalkozások helyzetét a tagállamok közötti kereskedelemben más versenytárs vállalkozásokkal szemben, ez utóbbiakat a támogatás által érintetteknek kell tekinteni, és nem szükséges, hogy a kedvezményezett vállalkozások maguk is részt vegyenek a tagállamok közötti kereskedelemben. Ha ugyanis valamely tagállam támogatást nyújt vállalkozásoknak, a belső tevékenység emiatt fennmaradhat vagy növekedhet, ami azzal a következménnyel jár, hogy a más tagállamokban letelepedett vállalkozásoknak az e tagállam piacára való belépési esélyei csökkennek (lásd különösen: 2017. június 27-i Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania ítélet, C-74/16, EU:C:2017:496, 79. pont).

- 66 Ami a verseny torzítására vonatkozó feltételt illeti, azok a támogatások, amelyek a vállalkozás által mindennapos üzletvezetése vagy rendes tevékenysége keretében általában viselendő költségek csökkentésére irányulnak, főszabály szerint torzítják a versenyfeltételeket (lásd különösen: 2017. június 27-i Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania ítélet, C-74/16, EU:C:2017:496, 80. pont).
- 67 A fentiekre tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy nem minősül az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak az olyan adó, mint amelyről az alapügyben szó van, amelyet a nagy kereskedelmi létesítményekre vetnek ki lényegében azok eladótere alapján, annyiban, amennyiben az adó alól mentesülnek a 2500 m² alatti eladóterű létesítmények. Az ilyen adó annyiban sem minősül e rendelkezés értelmében vett állami támogatásnak, amennyiben az adó alól mentesülnek a kertészeti termékeket, járműveket, építőanyagokat, gépeket és ipari alapanyagokat értékesítő létesítmények, és annyiban sem, amennyiben a bútorok, szaniterak és nyílászárók értékesítésével foglalkozó létesítmények, valamint a barkácsáruházak az adóalap 60%-os csökkentésében részesülnek, feltéve hogy e létesítmények nem olyan mértékben károsak a környezet és a területrendezés szempontjából, mint a többi létesítmény, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.
- 68 Az ilyen adó ugyanezen rendelkezés értelmében vett állami támogatásnak minősül viszont annyiban, amennyiben az adó alól mentesülnek a 2500 m² vagy azt meghaladó eladóterű nagy kollektív kereskedelmi létesítmények.

A harmadik kérdésről

- 69 Harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kérdezi, hogy abban az esetben, ha a második kérdésre adandó válasz pozitív, a nagy kereskedelmi létesítményekre kivetett olyan adó alóli mentességből és adókedvezményből eredő állami támogatások, mint amelyről az alapügyben szó van, a 659/1999 rendelet 1. cikkének b) pontja értelmében vett létező támogatásnak tekinthetők-e, amely rendelkezést a 2015/1589 rendelet 1. cikkének b) pontja lényegében átvette.
- 70 A második kérdésre adott válaszra tekintettel e harmadik kérdést meg kell válaszolni.
- 71 E tekintetben előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a támogatási intézkedések végrehajtásáról szóló jogi aktusok érvényességét érinti az, ha a nemzeti hatóságok nem tartják be az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdésének utolsó mondatát, és a nemzeti bíróságok kötelesek az ilyen jogsértésre hivatkozó jogalanyok számára biztosítani, hogy a nemzeti joguknak megfelelően levonják e jogsértés minden következményét mind a támogatási intézkedések végrehajtásáról szóló jogi aktusok érvényességét, mind pedig az e rendelkezés vagy az esetleges ideiglenes intézkedések megsértésével nyújtott pénzügyi támogatások behajtását illetően (1991. november 21-i Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires és Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon ítélet, C-354/90, EU:C:1991:440, 12. pont).
- 72 A létező támogatások azonban az EUMSZ 108. cikk (1) bekezdésének megfelelően szabályszerűen végrehajthatók, amennyiben a Bizottság nem állapította meg azok belső piaccal való összeegyeztethetlenségét, így az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdése nem ruházza fel a nemzeti bíróságokat arra vonatkozó hatáskörrel, hogy azok végrehajtását megtiltsák (2013. július 18-i P ítélet, C-6/12, EU:C:2013:525, 36. és 41. pont).
- 73 A kérdést előterjesztő bíróság által idézett, a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának v. alpontját illetően azonban, amely rendelkezés arra az esetre vonatkozik, amikor megállapítható, hogy valamely intézkedés, amely a hatálybalépése idején nem minősült támogatásnak, hanem ezt követően – a belső piac fejlődésének eredményeként, és anélkül, hogy az érintett tagállam módosította volna – vált támogatássá, nem tűnik ki, hogy e feltételek az alapügyben szóban forgó körülmények között teljesülnének.

- 74 Azon kérdést illetően, hogy úgy tekinthető-e, hogy az alapügyben szóban forgó adóztatás keretében az érintett létesítményeknek nyújtott támogatások a 2015/1589 rendelet 1. cikke b) pontjának ii. alpontja által átvett, a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának ii. alpontja értelmében vett bizottsági engedélyező határozat tárgyát képezik-e, emlékeztetni kell arra, hogy valamely, állami támogatások tárgyában hozott jogi aktus a formájától függetlenül ilyen határozatnak minősül akkor, ha a Bizottság e jogi aktussal – figyelembe véve annak tényleges tartalmát és az intézmény szándékát – az előzetes vizsgálati szakasz végén véglegesen állást foglalt a szóban forgó intézkedésről, és ennél fogva, ha a Bizottság megállapította, hogy ezen intézkedés támogatásnak minősül-e, vagy sem, és hogy nem merült fel kétsége az intézkedés belső piaccal való összeegyeztethetőségét illetően (lásd ebben az értelemben: 2008. július 17-i Athinaïki Techniki kontra Bizottság ítélet, C-521/06 P, EU:C:2008:422, 46. pont; 2011. június 9-i Diputación Foral de Vizcaya és társai kontra Bizottság ítélet, C-465/09 P–C-470/09 P, nem tették közzé, EU:C:2011:372, 94. pont).
- 75 A Bíróság azt is kimondta, hogy azt, hogy létezik-e ilyen bizottsági határozat, objektív elemek alapján kell tudni megállapítani, és a határozatból egyértelműen és véglegesen ki kell tűnnie a Bizottság szóban forgó intézkedéssel kapcsolatos álláspontjának (2011. június 9-i Diputación Foral de Vizcaya és társai kontra Bizottság ítélet, C-465/09 P–C-470/09 P, nem tették közzé, EU:C:2011:372, 95. pont).
- 76 A Bizottság által az állami támogatások területén gyakorolt megelőző jellegű ellenőrzésből, és többek között az új támogatásoknak az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdésének utolsó mondata szerinti végleges bizottsági határozat meghozatala előtti végrehajtásának tilalmából ugyanis az következik, hogy a valamely támogatás összeegyeztethetőségét megállapító határozat létehez nem fűződhet semmi kétség, és ez még inkább így van akkor, ha az állítólag engedélyezett támogatásokat az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdése alapján nem jelentették be a Bizottságnak, ezáltal veszélyeztetve az e rendelkezés által garantálni hivatott jogbiztonságot (lásd ebben az értelemben: 2011. június 9-i Diputación Foral de Vizcaya és társai kontra Bizottság ítélet, C-465/09 P–C-470/09 P, nem tették közzé, EU:C:2011:372, 96. és 97. pont).
- 77 Következésképpen az alapügyben ilyen engedélyezés nem vezethető le a kérdést előterjesztő bíróság általi idézett és a jelen ítélet 16. pontjában említett 2003. október 2-i bizottsági levél szövegéből, már csak azért sem, mert a Bírósághoz benyújtott információkból következik, hogy a Bizottság e levélben csak azzal a kérdéssel kapcsolatban nyilatkozott, hogy az IGEC-ből származó bevételek felhasználásának módjai összeegyeztethetők-e az állami támogatásokra vonatkozó joggal.
- 78 Végül rá kell mutatni arra, hogy a 2015/1589 rendelet 1. cikke b) pontjának iv. alpontja által átvett, a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának iv. alpontja értelmében „létező támogatás” alatt értendő az „olyan támogatás [is], amely létező támogatásnak tekintendő [ez utóbbi rendelet] 15. cikk[e] szerint”.
- 79 A 2015/1589 rendelet 17. cikke által átvett, a 659/1999 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése kifejti, hogy a Bizottságnak a jogellenes támogatás visszatéríttetésére vonatkozó hatásköre tízéves jogvesztő határidőn belül érvényesíthető. E cikk (2) bekezdése értelmében a jogvesztő határidő azon a napon kezdődik, amikor a jogellenes támogatást a kedvezményezettnek egyedi támogatás formájában vagy támogatási program részét képező támogatás formájában odaítélik, és a Bizottság vagy a Bizottság kérésére eljáró tagállam jogellenes támogatással kapcsolatos bármely intézkedése megszakítja e határidőt. Egyébiránt az említett cikk (3) bekezdése értelmében minden támogatást, amellyel kapcsolatban a jogvesztő határidő lejárt, létező támogatásnak kell tekinteni.
- 80 Függetlenül attól, hogy milyen hatályt kell tulajdonítani e rendelkezésnek akkor, ha arra a nemzeti bíróság előtt hivatkoznak, meg kell állapítani, hogy az abban előírt feltételek az alapügyben semmiképpen nem teljesülnek.
- 81 Meg kell ugyanis állapítani, hogy amennyiben az olyan adóból származó támogatások kedvezményezettjei, mint amelyről az alapügyben szó van, általános és elvont módon vannak meghatározva, és amennyiben a számukra ily módon nyújtott támogatás összege nincs meghatározva,

e támogatások a 659/1999 rendelet 1. cikkének d) pontjában foglalt „támogatási program” fogalmába tartoznak, amely rendelkezés szövegét azonos megfogalmazásban átvette a 2015/1589 rendelet 1. cikkének d) pontja.

- 82 Következésképpen a 659/1999 rendelet 15. cikke (2) bekezdésének megfelelően a jogvesztő határidő azon a napon kezdődik, amikor a jogellenes támogatást ténylegesen odaítélik a kedvezményezettnek (lásd ebben az értelemben: 2011. december 8-i France Télécom kontra Bizottság ítélet, C-81/10 P, EU:C:2011:811, 80–82. pont; 2017. december 7-i Írország kontra Bíróság végzés, C-369/16 P, nem tették közzé, EU:C:2017:955, 41. pont).
- 83 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból azonban kitűnik, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban említett és a jelen ítélet 17. pontjában felidézett 2014. november 28-i bizottsági levélben ezen intézmény arról tájékoztatta a spanyol hatóságokat, hogy az IGEC állami támogatások nyújtásával járhat, és hogy ezen adót módosítani kell, vagy el kell törölni. Egy ilyen dokumentum ennél fogva a 659/1999 rendelet 15. cikkének (2) bekezdése értelmében vett, a Bizottság által hozott olyan intézkedésnek minősül, amely megszakítja a jogvesztő határidőt, ezért az e levél megküldését megelőző tízéves időszakban nyújtott támogatások nem tekinthetők létező támogatásnak.
- 84 Ami a korábban nyújtott támogatásokat illeti, mind e 2014. évi levélből, mind pedig a kérdést előterjesztő bíróság által idézett 2003. október 2-i bizottsági levélből kitűnik továbbá, hogy e leveleket az IGEC rendszerére vonatkozó információcserét és információkéréseket követően küldték meg a spanyol hatóságoknak.
- 85 E körülmények között az ilyen kérések is megszakították a 659/1999 rendelet 15. cikkében megállapított jogvesztő határidőt (lásd ebben az értelemben: 2005. október 6-i Scott kontra Bizottság ítélet, C-276/03 P, EU:C:2005:590, 36. pont).
- 86 A fentiekre tekintettel a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által leírt körülmények között az olyan adórendszerből eredő állami támogatások, mint amelyről az alapügyben szó van, nem minősülhetnek a 659/1999 rendelet 1. cikkének b) pontja értelmében vett létező támogatásnak, amely rendelkezés szövegét a 2015/1589 rendelet 1. cikkének b) pontja átvette.

A költségekről

- 87 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

- 1) Az EUMSZ 49. és EUMSZ 54. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes a nagy kereskedelmi létesítményekre kivetett olyan adó, mint amelyről az alapügyben szó van.
- 2) Nem minősül az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak az olyan adó, mint amelyről az alapügyben szó van, amelyet a nagy kereskedelmi létesítményekre vetnek ki lényegében azok eladótere alapján, annyiban, amennyiben az adó alól mentesülnek a 2500 m² alatti eladóterű létesítmények. Az ilyen adó annyiban sem minősül e rendelkezés értelmében vett állami támogatásnak, amennyiben az adó alól mentesülnek a kertészeti termékeket, járműveket, építőanyagokat, gépeket és ipari alapanyagokat értékesítő létesítmények, és annyiban sem, amennyiben a bútorok, szaniterek és nyílászárók értékesítésével foglalkozó létesítmények, valamint a barkácsáruházak az

adóalap 60%-os csökkentésében részesülnek, feltéve hogy e létesítmények nem olyan mértékben károsak a környezet és a területrendezés szempontjából, mint a többi létesítmény, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

Az ilyen adó ugyanezen rendelkezés értelmében vett állami támogatásnak minősül viszont annyiban, amennyiben az adó alól mentesülnek a 2500 m² vagy azt meghaladó eladóterű nagy kollektív kereskedelmi létesítmények.

- 3) A kérdést előterjesztő bíróság által leírt körülmények között az olyan adórendszerből eredő állami támogatások, mint amelyről az alapügyben szó van, nem minősülhetnek az EK-Szerződés 93. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999 tanácsi rendelet 1. cikkének b) pontja értelmében vett létező támogatásnak, amely rendelkezés szövegét az Európai Unió működéséről szóló szerződés 108. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. július 13-i (EU) 2015/1589 tanácsi rendelet 1. cikkének b) pontja átvette.**

Aláírások